

Az emberi rejtvény érdekel bennük

*a nagy miért, és
a sok kicsi, alkuik lánc, a megszállókat üdvözlő beszédek,
(amelyek idővel akár tananyagká is válhatnak), az emelt fővel
aláírt bűségnyilatkozatok, a téboly szolgálatától a szolgálat tébolyáig
ívelő híd, amelyről, egyetlen emberi gesztusként, igazán a mélybe
vethetnék maguk, a jobb nem tudni semmiről, ami fontos mély
igazsága, ellenben ismerni kell minden ösztöndíjat és pályázatot,
hatodik érzéssel sejtve mindig, hol ül a gazda, és mit vár, meddig
lehet elmenni ma, kire kell megvetéssel lőni, kik a kiszemelt áldozatok,
a bátorságnak álcázott megalkuvásuk, hisz minden ugrás alatt társaik
tartják a hálót, meg a fényűző tolerancia, ami közelebről nézve csak
hitvány bűvészkalap, amelyben se nyuszi, se galamb, csak a szaguk,
ők a szellemi alvilág ismert alakjai, ügyes kis performanszokkal
csapják be azt, aki becsapható, vagyis hát mindenkit szinte, de
legfőképp saját magukat, pedig mi másról szólhatna a vers, mint
a szabadságról, meg arról hogy semmi esélyünk sincs, a roncstelepen
hiába keressük a régi autót, amellyel valaha bebolyongtuk az Adriát
és a Kárpátokat, igen, a költészet mámor, de még az ingyenkonyha is
kínálhat kulináris élvezeteket, és lehet értelme földadni egy elkésett
fellebbezést, ami már senkin és semmin nem segít.*

Egész mondattal

*Már annyian zsúfolódtak – össze
bennem, hogy alig ismerem őket.
A rendíthetetlen őrszemek egymást is
figyelik, egyikükből árulót csinál a sors,
fázni kezd a perzselő napon. Próbaidőre
vettem fel, és nem vált be, annyi szent.
A véradó csöndes gyerek, adja a vért
ezerrel, de van sztrájtörő is, őt
gyakran megverik, meg egy bolond,*

*ki képes eltévedni saját szobájában is.
Félek a jóstól, a koldust kerülöm,
a hittérítő folyton üldöz, a szektatag
szóba sem áll velem. Mintha idegen
nyelven élnék közöttük, szűkös
szókészletemmel próbálok boldogulni,
egyetlen luxusom, hogy ha kérdenek,
egész mondattal felelek, mint
a nyelvkönyvek nevetséges figurái.*

Élet és

*Fiktív élménybeszámoló, megszórva
a hitelesség gondos szemcséivel,
olvaszhatatlanra ázott utaslista egy
elsüllyedt hajóról, felrobbantott stadion
porából egy kevés, amit egy sóhaj
kíséretében előtünk törölsz le
szemüvegedről. Minket viszont
ki se kell találnod, csak írd meg,
műveld a veszélyes művészetet,
hiszen az igazi katasztrófaturisták is
a katasztrófára érkeznek, és nem utána,
a szendvicsük nem-engedélyezett
életszínezékekkel van tele, és számolnak
azzal az eshetőséggel, hogy miután
mohón magukba tömték,
nem mennek többé baza.*

Vajon letérdel?

*Vonult a lélek népe
belülről megvilágított hegyeken.
Fölfelé csúszott a forró
emberi láva.*

Velük gyógyítja magát a föld?

*Vajon letérdel hozzájuk
az Úr, hogy színről színre lássa
a homályos tükrök alatt
vonuló sereget?*